

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 006087 14 Kž 24

Datum donošenja presude: 25.04.2014. godine

Datum pisanog otpravka: 01.08.2014. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja u sastavu:

sudija Mirko Božović, predsjednik vijeća

sudija Senadin Begtašević

sudija Dr Miloš Babić

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv optuženih

Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Nijaza Zubana, Muamera Zahitovića, Hilmije
Mašovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužioci Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Diana Kajamković i Oleg Čavka

Branilac optuženog Zijada Turkovića: advokati Fahrija Karkin i Rusmir Karkin

Branilac optuženog Saše Stjepanovića: advokat Senad Bilić

Branilac optuženog Nijaza Zubana: advokat Ifet Feraget

Branilac optuženog Muamera Zahitovića: advokat Muhidin Kapo

Branilac optuženog Hilmije Mašovića: advokati Milorad Rašević i Refik Arnautović

Branilac optuženog Milenka Lakića: advokati Miodrag Stojanović i Dejan Bogdanović

Branilac optuženog Fadila Aljovića: advokat Kerim Čelik

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Mirka Božovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Senadina Begtaševića i Dr. Miloša Babića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Bojana Avramovića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Nijaza Zubana, Muamera Zahitovića, Hilmije Mašovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića, zbog krivičnog djela organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. i 3. u vezi sa krivičnim djelom neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) u vezi sa krivičnim djelom ubistvo iz člana 166., razbojništvo iz člana 289. stav 2., iznude iz člana 295. stav 2., sve Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), odlučujući o žalbama Tužilaštva BiH i branilaca optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića, advokata Fahrije Karkina i Rusmira Karkina, advokata Senada Bilića, advokata Muhidina Kape, advokata Dejana Bogdanovića i Miodraga Stojanovića, advokata Kerima Čelika, te oštećenog Fehima Seleka koji je podnio žalbu putem punomoćnika-advokata Aldina Lejlića, izjavljenim protiv presude Suda BiH broj: S1 2 K 006087 11 K od 28.11.2013. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisustvu tužilaca Tužilaštva BiH Olega Čavke, Diane Kajmaković i Lejle Konjić, optuženog Zijada Turkovića i njegovih branilaca, advokata Fahrije Karkina i Rusmira Karkina, optuženog Saše Stjepanovića i njegovog branioca, advokata Senada Bilića, optuženog Nijaza Zubana i njegovog branioca, advokata Ifeta Ferageta, optuženog Muamera Zahitovića i njegovog branioca, advokata Muhidna Kape, optuženog Hilmije Mašovića i njegovog branioca advokata Milorada Raševića, optuženog Milenka Lakića i njegovog branioca, advokata Dejana Bogdanovića, optuženog Fadila Aljovića i njegovog branioca, advokata Kerima Čelika, te punomoćnika oštećenog Fehima Seleka, advokata Aldina Lejlića, na osnovu članova 310., 313. i 315. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), dana 25.04.2014. godine, donio je:

P R E S U D U

I - Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva BiH i potvrđuje prvostepena presuda Suda BiH broj: S1 2 K 006087 11 K od 28.11.2013. godine u odnosu na optužene Nijaza Zubana i Hilmiju Mašovića, kao i u oslobađajućem dijelu u odnosu na optuženog Zijada Turkovića (tačka A, B, C, D izreke presude), optuženog Muamera Zahitovića (tačka A izreke presude) i optuženog Sašu Stjepanovića (tačka E izreke presude).

II – Žalbe branilaca optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića **se uvažavaju**, a povodom istih primjenom člana 309. Zakona o krivičnom postupku BiH i u odnosu na optuženog Muamera Zahitovića prvostepena presuda Suda BiH broj: S1 2 K 006087 11 K od 28.11.2013. godine se u osuđujućem dijelu(tačka 1, 1-A, 2, 2-A, 3, 3-A, 4, 5, 6, 7 i 8) **ukida** i određuje održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine.

O b r a z l o ž e n j e

I - TOK POSTUPKA

PRVOSTEPENA PRESUDA

1. Prvostepenom presudom broj: S1 2 K 006087 11 K od 28.11.2013. godine, oglašeni su krivim optuženi Zijad Turković, Saša Stjepanović, Muamer Zahitović, Milenko Lakić i Fadil Aljović, i to: optuženi **Zijad Turković** za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine(KZ BiH) u vezi sa krivičnim djelima neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine(KZ FBiH), pokušaj ubistva iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH, izazivanje opće opasnosti iz člana 323. stav 1. KZ FBiH, neovlašteni promet oružjem i vojnom opremom, te proizvodima dvojne upotrebe iz člana 193. stav 1. KZ BiH, pripremanje krivičnog djela iz člana 339. KZ BiH, u vezi sa članom 166. stav 2 tačka a) KZ FBiH, ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH i ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH za koja djela mu je utvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od četrdeset godina, krivično djelo iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od dvije godine, te produženo krivično djelo pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri godine, pa mu je primjenom člana 53. stav 2. tačka a) KZ BiH izrečena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od četrdeset godina, optuženi **Saša Stjepanović** za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelima neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH u vezi sa članom 29. KZ BiH i razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ BiH za koja djela mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od dvanaest godina, optuženi **Muamer Zahitović** za krivično djelo Iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH za koje djelo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od dvije godine i krivično djelo pranje novca iz člana 209. stav 1. KZ BiH za koje djelo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od dvije godine pa mu je primjenom člana 53. stav 2. tačka b) KZ BiH izrečena kazna zatvora u trajanju od tri godine, optuženi **Milenko Lakić** za krivično djelo

organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelima pripremanje krivičnog djela iz člana 339. KZ BiH, ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH, ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH i ubistvo iz člana 149. stav 1. tačka 1. Krivičnog zakona Republike Srpske (KZ RS) za koja djela mu je izrečena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od četrdeset godina i optuženi **Fadil Aljović** za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ BiH za koje djelo mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od pet godina.

2. Na osnovu odredbi člana 56. KZ BiH, u izrečenu zatvorsku kaznu optuženim Zijadu Turkoviću, Saši Stjepanoviću, Muameru Zahitoviću, Milenku Lakiću i Fadilu Aljoviću, uračunava se vrijeme koje su proveli u pritvoru, i to optuženim: Zijadu Turkoviću počev od 21.09.2010. godine pa nadalje, Saši Stjepanoviću počev od 21.09.2010. godine do 15.05.2013. godine, te od 28.11.2013. godine pa nadalje, Muameru Zahitoviću od 29.09.2010. godine do 21.01.2011. godine, Milenku Lakiću počev od 22.09.2010. godine pa nadalje i Fadilu Aljoviću počev od 10.05.2011. godine pa nadalje.

3. Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH, optuženi Turković Zijad, Stjepanović Saša, Zahitović Muamer, Lakić Milenko i Aljović Fadil su obavezani da naknade troškove krivičnog postupka u odnosu na osuđujući dio presude, čiju visinu će Sud odrediti posebnim rješenjem.

4. Istom presudom, a na osnovu člana 69. stav 1. tačka d), u vezi sa članom 74. stav 1. i 2. KZ BiH, prema optuženim Stjepanović Saši i Zijadu Turkoviću su izrečene mjere sigurnosti oduzimanja predmeta i to od optuženog Saše Stjepanovića je oduzeto: pmv marke BMW, tip 525, reg. oznaka ... sa pratećom dokumentacijom i ključem vozila, a od optuženog Zijada Turkovića: brojač novca, privremeno oduzet po potvrdi Državne agencije za istrage i zaštitu: 17-02/3-15/10 od 21.09.2010. godine, VF predajnik –ometač gsm signala, privremeno oduzet po potvrdi Državne agencije za istrage i zaštitu: 17-02/3-15/10 od 21.09.2010. godine, pmv marke Mercedes ML, reg. oznaka ... sa pratećom dokumentacijom i ključem vozila i pmv marke Audi 100 „blinda“, reg. oznaka ... sa pratećom dokumentacijom i ključem vozila

5. Pored navedenog na osnovu člana 74. KZ BiH i člana 209. stav 4. KZBiH od optuženog Zahitović Muamera oduzeto je 49.170 dionica društva „Ključ“ d.d. Sarajevo.

6. Na osnovu člana 110. KZ BiH tom presudom od optuženog Turković Zijada oduzeta je imovinska korist stečena krivičnim djelom, i to: pravo vlasništva na firmi „Bell Amy“ u Sarajevu, pravo vlasništva na apartmanu broj 11, površine 71,88 m², označenim u ZK. ulošku broj E5KO Lužnica na k.č. broj 377/14, upisan u zemljišne knjige ZK Ureda Općinskog suda u Travniku kao vlasništvo Turković Zijada sa dijelom 1/1, vlasništvo na nekretnini – porodičnoj kući upisanoj u ZK ulošku broj 37 K.O. SP, broj 065-0-NAR-

010-013567 u Sarajevu i iznos od 47.766,56 KM, koja sredstva su položena na transakcijski račun broj: ..., otvoren kod Unicredit banke d.d. Mostar na ime Šejle Jugo.

7. Konačno, na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, oštećeni: Tolić Sendi, Bahto Jasmin, Selek Fehim, Ličina Jasmina, Salkica Habiba, Mekić Ramiza, Mekić Muharem, Salkica Ajša, Mekić Sanela, Berbo Enisa, Bunijevac Stana i Milovanović Sofija, su sa izjavljenim imovinsko-pravnim zahtjevima, upućeni na parnicu.

8. Istom presudom optuženi **Turković Zijad, Stjepanović Saša, Zuban Nijaz, Zahitović Muamer i Mašović Hilmija** su na osnovu odredbe iz člana 284. stav c) ZKP BiH, oslobođeni od optužbe, i to Turković Zijad da je radnjama opisanim u tački A. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 3. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, radnjama opisanim u tački B. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 3. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom ubistvo iz člana 166. stav 2 tačka a) KZ FBiH, u vezi sa članom 28. KZ FBiH (pokušaj), radnjama opisanim u tački C. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom Zločinačka organizacija iz člana 342. stav 3. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom ubistvo iz člana 166. stav 2 tačka a) KZ FBiH, u vezi sa članom 28. KZ FBiH(pokušaj), radnjama opisanim u tački D. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom organizovani kriminal iz člana 383. stav 3 KZ RS, u vezi sa krivičnim djelom teško ubistvo iz člana 149. stav 1. tačka 1. KZ RS, optuženi Stjepanović Saša da je radnjama opisanim u tački E. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH, u vezi sa krivičnim djelom neovlašteni promet oružjem i vojnom opremom, te proizvodima dvojne upotrebe iz člana 193. stav 1. KZ BiH, optuženi Zuban Nijaz da je radnjama opisanim u tački F. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH, u vezi sa krivičnim djelom razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, optuženi Zahitović Muamer da je radnjama opisanim u tački A. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH i optuženi Mašović Hilmija da je radnjama opisanim u tački G. izreke presude počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH.

9. Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. ZKP BiH, donešena je odluka kojom se

optuženi Turković Zijad, Stjepanović Saša, Zahitović Muamer, Zuban Nijaz i Mašović Hilmija, oslobađaju naknade troškova krivičnog postupka u odnosu na oslobađajući dio presude i isti padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

II ŽALBE

10. Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo BiH, branioci optuženog Zijada Turkovića, advokati Fahrija Karkin i Rusmir Karkin, branilac optuženog Saše Stjepanovića, advokat Senad Bilić, branilac optuženog Muamera Zahitovića, advokat Muhidin Kapo, branilac optuženog Milenka Lakića, advokat Dejan Bogdanović i branilac optuženog Fadila Aljovića, advokat Kerim Čelik.

11. Tužilaštvo BiH je izjavilo žalbu zbog pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o krivičnopravnim sankcijama, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH optužene oglasi krivim i po tačkama za koje su oslobođeni, predloživši da se optuženim Turkoviću i Lakiću izrekne kazna dugotrajnog zatvora u maksimalnom trajanju od 45 godina, a optuženim Stjepanoviću, Zubanu, Zahitoviću, Mašoviću i Aljoviću kazne zatvora adekvatne težini prouzrokovanih posljedica i njihovom pojedinačnom doprinosu ostvarivanja takvih posljedica, i to u okviru maksimalne vrste i mjere kazne propisane za krivična djela koja su počinili.

12. Odgovore na pomenutu žalbu su dostavili branioci optuženog Zijada Turkovića, advokati Fahrija Karkin i Rusmir Karkin, branilac optuženog Nijaza Zubana, advokat Ifet Feraget, branilac optuženog Hilmije Mašovića, advokat Milorad Rašević, branilac optuženog Muamera Zahitovića, advokat Muhidin Kapo i branilac optuženog Fadila Aljovića, advokat Kerim Čelik, sa identičnim prijedlozima da se žalba Tužilaštva BiH odbije kao neosnovana i potvrdi presuda Suda BiH S1 2 K 006087 11 K od 28.11.2013. godine u odnosu na oslobađajući dio.

13. Branioci optuženog Zijada Turkovića, advokati Fahrija Karkin i Rusmir Karkin žalbu su izjavili zbog bitnih povreda krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. i 2. ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH, povrede krivičnog zakona iz člana 298. tačka d) ZKP BiH i odluke o oduzimanju imovinske koristi iz člana 300. stav 2. ZKP BiH, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH u cijelosti uvaži žalbu kao osnovanu, presudu ukine u osuđujućem dijelu, te da se na zakazanom pretresu u prvom redu otklone učinjene bitne povrede, da se izvedu ranije izvedeni dokazi, dokazi koji su ranije predloženi sa aspekta nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i dokazi dokazi za čije se izvođenje ukaže potreba tokom vođenja pretresa.

14. Branilac optuženog Saše Stjepanovića, advokat Senad Bilić žalbu je izjavio zbog bitnih povreda krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH, te odluke o krivičnopravnoj sankciji i

troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH uvaži žalbu, pobijanu presudu ukine u smislu člana 315 stav 1. tačka a) ZKP BiH, te zakaže glavni pretres zbog otklanjanja bitnih povreda i izvođenja istih i novih dokaza i vještačenja, ili da istu preinači u smislu člana 314. ZKP BiH i oslobodi optuženog Sašu Stjepanovića od optužbe, ili da se izrečena kazna zatvora u trajanju od dvanaest godina smanji do granice zakonskog minimuma.

15. Branilac optuženog Muamera Zahitovića, advokat Muhidin Kapo žalbu je izjavio zbog bitnih povreda krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni i mjeri sigurnosti, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači i optuženom izrekne oslobađajuću presudu ili pak da presudu ukine i zakaže novi glavni pretres.

16. Branilac optuženog Milenka Lakića, advokat Dejan Bogdanović žalbu je izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297 ZKP BiH, povrede krivičnog zakona iz člana 298. ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu uvaži žalbu, pobijanu presudu ukine u cijelosti zbog apsolutno bitnih povreda krivičnog postupka, istu potvrdi u oslobađajućem dijelu i odredi održavanje glavnog pretresa ili da apelaciono vijeće uvaži navode odbrane o pogrešnoj primjeni materijalnog prava na ispravno utvrđeno činjenično stanje i pobijanu presudu preinači na način da optuženog Lakića oslobodi od optužbe, s tim da ako apelaciono vijeće žalbu uvaži i pobijanu presudu ukine zbog utvrđenih apsolutno bitnih povreda krivičnog postupka, shodno zakonskim odredbama, donese rješenje kojim se ukida pritvor optuženom.

17. Branilac optuženog Fadila Aljovića, advokat Kerim Čelik žalbu je izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH i odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima postupka, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH uvaži žalbu, te pobijanu presudu ukine u osuđujućem dijelu zbog apsolutno bitnih povreda krivičnog postupka, i naredi održavanje glavnog pretresa pred apelacionim vijećem Suda BiH, ili temeljem člana 314. stav 1. ZKP BiH, žalbu uvaži, osporenu presudu preinači i odbije optužbu ili da žalbu uvaži, osporenu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe.

18. Tužilaštvo je dostavilo odgovore na žalbe branilaca optuženog Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda BiH žalbu odbije kao neosnovanu.

19. Konačno, žalbu na presudu je podnio i oštećeni Selek Fehim, putem svog punomoćnika, advokata Aldina Lejljića, i to zbog, odluke o imovinskopravnom zahtjevu

sa prijedlogom da se ista preinači u pogledu odluke o upućivanju oštećenog na parnicu, na način da se naloži Registru vrijednosnih papira FBiH, da shodno članu 193. stav 2. ZKP BiH izvrši povrat-prenos 49.070 dionica sa optuženog Zahitović Muamera na oštećenog Selek Fehima ili pak da se poništi pravni posao kupovine spornih dionica između Zulić Nijaza i Turković Zijada, te Turković Zijada i Zahitović Muamera od dana 14.08.2008. godine koji je nastao izvršenjem krivičnog djela iznuda iz člana 295. stav 1. i pranje novca iz člana 209. stav 1. KZ BiH.

20. Odgovore na žalbu oštećenog su dostavili branioци optuženog Zijada Turkovića i optuženog Muamera Zahitovića. Branilac optuženog Turkovića je predložio apelacionom vijeću donošenje odluke kojom bi se žalba oštećenog shodno članu 312. ZKPBiH odbacila kao nedopuštena, dok je branilac optuženog Zahitovića u svom odgovoru na pomenutu žalbu stavio prijedloge da se ista odbaci kao nedopuštena ili pak odbije kao neosnovana.

21. Na javnoj sjednici apelacionog vijeća održanoj dana 23.04.2014. godine, 24.04.2014. godine i 25.04.2014. godine u smislu odredbe člana 304. ZKP BiH, tužioci Tužilaštva BiH Oleg Čavka, Diana Kajmković i Lejla Konjić, branioци optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića, te punomoćnik oštećenog Fehima Seleka usmeno su iznijeli razloge izjavljenih žalbi ostajući pri tome kod pisano iznesenih navoda i prijedloga u istima. Optuženi Turković, Stjepanović, Zahitović, Lakić i Aljović u cijelosti su prihvatili navode svojih branilaca. Branioци optuženih Nijaza Zubana i Hilmije Mašovića, advokati Ifet Feraget i Milorad Rašević, usmeno su iznijeli i sadržaj pisano podnesenih odgovora na žalbu Tužilaštva, naglašavajući da je žalba neosnovana, te da je kao takvu treba odbiti i potvrditi u oslobađajućem dijelu pobijanu presudu.

22. Nakon što je u smislu odredbe člana 306. ZKP BiH ispitalo pobijanu presudu u granicama iznesenih žalbenih razloga i prijedloga, apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

III - OPŠTA RAZMATRANJA

23. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioца da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

24. Budući da apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje

kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

25. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

IV - Žalbeni prigovori Tužilaštva BiH

26. Prije svega, bitno je napomenuti da je Tužilaštvo BiH žalbu izjavilo zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u oslobađajućem dijelu presude u odnosu na optužene Zijada Turkovića, Nijaza Zubana, Muamera Zahitovića i Hilmije Mašovića i zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji u osuđujućem dijelu presude u odnosu na optužene Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića.

27. S obzirom da je prvostepena presuda u osuđujućem dijelu koji se odnosi na optužene Zijada Turkovića, Sašu Stjepanovića, Milenka Lakića, Fadila Aljovića i Muamera Zahitovića, ukinuta, te da je određeno održavanje pretresa pred vijećem apelacionog odjeljenja, ovo Vijeće neće se osvrutati na žalbene prigovore Tužilaštva BiH koji se odnosi na odluku o krivično-pravnoj sankciji, nego samo na one koje se tiču oslobađajućeg dijela.

28. Apelaciono vijeće će ukinuti presudu prvostepenog vijeća samo ako je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu. Nepravilna presuda se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen uprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela. Da bi dokazao da je donesena nepravilna presuda, žalilac mora pokazati da navodno pogrešno i nepotpuno činjenično stanje koje je utvrdilo prvostepeno vijeće opravdano dovodi u sumnju krivicu optuženog. Da bi tužilac dokazao da je donesena nepravilna presuda, on mora pokazati da je, nakon što se u obzir uzmu greške koje je prvostepeno vijeće učinilo prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja, eliminisana svaka osnovana sumnja u pogledu krivice optuženog.

29. Stoga, samo u slučaju kada apelaciono vijeće zaključi, prvo, da ni jedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao doći do osporavanih činjeničnih utvrđenja i drugo, da je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu, apelaciono vijeće će uvažiti žalbu podnesenu u skladu sa članom 299. stav 1. ZKP-a BiH, u kojoj se tvrdi da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

IV a)- Žalba Tužilaštva u odnosu na tačku A) i G) oslobađajućeg dijela presude

30. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine u žalbi, a u odnosu na pomenute tačke, ističe da je prvostepeno vijeće pogrešno i nepotpuno utvrdilo činjenično stanje, pa je na temelju tako pogrešno utvrđenog stanja, odnosno uslijed pogrešne ocjene dokaza nepravilno primjenilo procesno načelo „*in dubio pro reo*“ na optužene. Obrazlažući svoje tvrdnje optužba je dovela u vezu zaključke i utvrđenja prvostepene presude u pogledu tačke 3 osuđujućeg dijela presude(Zijad Turković i Muamer Zahitović oglaseni krivim za krivično djelo iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH koje su počinili prema oštećenom Nijazu Zuliću) sa dokazima i utvrđenjima datim u odnosu na tačke A) i G) kojima su optuženi Turković, Zahitović i Mašović oslobođeni da su počinili isto krivično djelo, ali prema oštećenom Fehimu Seleku. Naime, prema navodima žalbe tužilaštva, prvostepeni sud je u oslobađajućem dijelu presude u cijelosti zanemario odlučne činjenice utvrđene u osuđujućem dijelu, ali i one koje su utvrđene u odnosu na oslobađajući dio, prvenstveno apostrofirajući činjenice: da je sam optuženi Mašović, braći Selek jednom prilikom rekao da su optuženi Turković i Zahitović opasni i naoružani što je sasvim sigurno dovelo do straha kod oštećenog Seleka, a sve u cilju da se utiče na njegovu slobodnu volju u pogledu donošenja odluke o prenosu-prodaji dionica na Turkovića i Zahitovića, zatim da je Zahitović prilikom održavanja sastanka s oštećenim bio naoružan, da je oštećeni Selek bio upoznat o pritisku koji je izvršen od optuženih na Nijaza Zulića, a koji događaj je prethodio ovom, da je oštećeni Selek imao informacije da je optuženi Zahitović izdržavao kaznu zatvora i u Njemačkoj zbog istog djela.

31. Žalbom Tužilaštvo posebno ukazuje na to da prvostepeni sud nije dao dovoljno značaja iskazu svjedoka Fehima Seleka koji je govorio o svojim saznanjima o tome kako često optuženi Zahitović i Turković primjenjuju silu u cilju ostvarenja vlastitih ciljeva, dovodeći sve to u vezu sa, za tužilaštvo, prisutnim strahom kod oštećenog.

32. Shodno navedenom, odnosno utvrđenom u odnosu na tačku 3 osuđujućeg dijela presude, Tužilaštvo tvrdi da su optuženi Turković, Zahitović i Mašović na gotovo istovjetan način postupili i prema oštećenom Fehimu Seleku, s tim da su prema tezi Tužilaštva oba krivičnopravna događaja počinjena od strane optuženih u okviru grupe za organizovani kriminal koju je organizovao optuženi Turković a na štetu Fehima Seleka i Tvornice čarapa „Ključ“.

33. Analizirajući iznesene žalbene prigovore Tužilaštva u okviru istaknutog žalbenog osnova, a u odnosu na pomenute tačke, apelaciono vijeće nalazi iste neosnovanim.

34. Naime, obrazloženje pobijane presude, po ocjeni ovog vijeća, daje u svemu potpune i ispravne činjenične zaključke u oslobađajućem dijelu presude, koji se odnose na optužene Zijada Turkovića i Muamera Zahitovića (tačka A), odnosno na optuženog Hilmiiju Mašovića (tačka G) nalazeći da optuženi Turković nije počinio krivično djelo organizovani kriminal

iz člana 250. stav 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 3. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom iznude iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, a opušteni Zahitović i Mašović krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom iznude iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH.

35. Ispravno se navodi u pobijanoj presudi, i po ocjeni ovog vijeća, da optužba u toku dokaznog postupka, nije izvela dokaze u pogledu postojanja bilo kakve ozbiljnije prijetnje ili pak sile koju su prema navodima optužnice prema oštećenom Fehimu Seleku preduzeli optuženi Zahitović i Mašović, a pogotovo nisu pruženi dokazi da je u tim radnjama učestvovao i optuženi Turković, s obzirom da niti jedan od svjedoka optuženog Turkovića nije spomenuo kao osobu koja je prisustvovala sastancima održanim povodom iznalaženja rješenja u vezi prenosa vlasništva ili pak osobu koja je izvršila bilo kakav uticaj ili prijetnju prema oštećenom.

36. Činjenični zaključci prvostepenog vijeća ispravno se temelje na okolnostima konkretnog slučaja, te se u tom pravcu isti valjano i cijene u kontekstu postojanja bitnih obilježja krivičnog djela iznuda iz člana 295. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ F BiH.

37. Imajući u vidu zakonski tekst koji propisuje bitne elemente krivičnog djela koji se stavlja na teret optuženima, zaključci prvostepenog suda da nisu izvedeni dokazi koji bi upućivali na postojanje sile ili ozbiljne prijetnje od strane optuženih prema oštećenom Fehimu Seleku, suprotno žalbenim prigovorima Tužilaštva BiH, po ocjeni ovog vijeća ispravno su izneseni i dovedeni u vezu sa svim činjeničnim okolnostima konkretnog slučaja. Prvostepeni sud je u tom pravcu zaključio da nema dokaza o tome na koji način su od strane optuženih preduzete radnje izvršenja prema oštećenom, niti u smislu postojanja zajedničkog djelovanja minimalno tri lica s ciljem izvršenja krivičnog djela iznude. Žalbom se inputira da je pomenuto djelo na taj način preduzeto prema oštećenom Selek Fehimu, za što u konkretnom slučaju, ni po ocjeni ovog vijeća, nisu izvedeni dostatni dokazi, odnosno dokazi koji bi nesumnjivo ukazivali na učestvovanje optuženih u okviru grupe sa ciljem da se izvrši prenos dionica tvornice „Ključ“ sa oštećenog na optužene Turkovića i Zahitovića.

38. Dakle, činjenice da je prilikom pojedinih sastanaka optuženi Zahitović imao pištolj kod sebe, da je optuženi Mašović jednom prilikom ukazao oštećenom Fehimu Seleku da se radi o opasnim momcima, misleći pri tome na optužene Zahitovića i Turkovića, kao i da je oštećeni Selek Fehim imao ranija saznanja o pritiscima i prijetnjama optuženih Turkovića i Zahitovića prema oštećenom Zulić Nijazu, koji su za posljedicu imali to da je oštećeni Zulić bio prisiljen prodati određeni broj dionica optuženom Turkoviću, i po ocjeni ovog vijeća, ne ukazuju nesporno na postojanje istovrsnih radnji optuženih prema Fehimu Seleku. Istina,

navedene činjenice bi se zapravo mogle dovesti u vezu sa postojanjem određene doze neprijatnosti kod Fehima Seleka, kao i sa stvaranjem evidentno narušenih odnosa između njega i optuženog Zahitovića zbog nepostizanja sporazuma o podjeli imovine, na koje okolnosti su svjedočili svjedoci optužbe, prvenstveno Fehim Selek i Izet Selek, ali ipak s obzirom na izvedene dokaze nije se mogao izvesti zaključak da se sve te okolnosti mogu dovesti u direktnu vezu s namjerom optuženih da prijetnjom izvrše pritisak na Fehima Seleka, pogotovo što ni sam optuženi Zahitović nije upotrijebio predmetni pištolj, što održanim sastancima uopšte nije prisustvovao optuženi Turković, a konačno niti jedan od svjedoka, pa ni ključni Fehim Selek, nijednom riječju nije ustvrdio da su na njega optuženi izvršili bilo kakav pritisak, potvrdivši činjenice da tim sastancima nije prisustvovao optuženi Turković, da je optuženi Mašović postupao više kao „mirdžija“, te da je i on sam što prije želio razriješiti imovinskopravne odnose koje je imao s Zahitovićem, s obzirom na nedefinisanost njihovih udjela u pomenutom preduzeću.

39. Prema tome, prvostepeni sud je pravilno izveo zaključak da dokazi prezentovani od strane optužbe, a na koje se i u žalbi poziva, nisu dovoljni niti pouzdani dokazi na osnovu kojih bi se sa sigurnošću mogao izvesti zaključak da su optuženi Zahitović i Mašović, kao ni Turković koji se istine radi, kroz izvedene dokaze i ne može dovesti u vezu s predmetom optuženja, svojim radnjama ostvarili bitna obilježja krivičnog djela iznuda. Ovo posebno kada se ima u vidu činjenica da postoji ničim osporeni iskaz ključnog svjedoka Fehima Seleka koji je u potpunoj saglasnosti s iskazom samog optuženog Zahitovića koji je ustvrdio da nikakvog prethodnog dogovora između njega i optuženog Turkovića i Mašovića nije bilo o otuđenju dionica, te da mu je osnovni cilj bilo razriješjenje imovinskih odnosa u firmi čiji su većinski suvlasnici bili on i Fehim Selek. Ovaj iskaz potvrđen je iskazom svjedoka Izeta Seleka koji je ustvrdio da je tim sastancima prisustvovao i optuženi Mašović, ali da su i on i svjedok Fehim Selek stekli utisak da je optuženi Hilmija Mašović imao dobre namjere da smiri situaciju. Ponio se prijateljski i rodbinski, a što je u konačnici potvrdio i svjedok Esad Šabaredžović koji je istakao da na tim sastancima na kojima se pokušao riješiti spor između Zahitovića i Seleka nije bilo neljudskog ponašanja.

40. Dakle, imajući u vidu da žalbom Tužilaštva BiH nisu osnovano dovedena u sumnju utvrđenja prvostepenog vijeća u oslobađajućem dijelu pobijane presude, jasno proizilazi da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je temeljem odredbe člana 284. stav 1. tačka c) ZKP-a BiH, optužene Zijada Turkovića i Muamera Zahitovića u odnosu na tačku A, a optuženog Hilmiju Mašovića u odnosu na tačku G. izreke presude oslobodio od optužbe, pa je presuda u ovom dijelu, na osnovu odredbe člana 315. stav 2. ZKP BiH, potvrđena.

41. Predmetnom tačkom pobijane presude optuženi Zijad Turković je oslobođen od optužbe da nakon što je odlučio da liši života Mensura Aljičevića, kao organizator, a Kalender, Zeković i ubijeni Milovanović kao neposredni izvršioc, uz njegov nadzor i rukovođenje, dana 28.12.2009. godine pokušao lišiti života Aljičevića na način поближе opisan u izreci relevantnog dijela presude.

42. Oспорavajući utvrđenje prvostepene presude u pogledu ove konkretne inkriminacije tužilaštvo se pozvalo na iskaze svjedoka-oštećenog Mensura Aljičevića, njegove supruge Sanele Aljičevića, svjedoka Emira Zekovića i svjedoka Isljama Kalendera koji su svjedočili na ove okolnosti, navodeći kako su isti dali u cijelosti saglasne izjave o njihovim, kako posrednim, tako i neposrednim saznanjima, vezanim za planiranje, organizovanje i izvršenje krivičnog djela ubistva Aljičevića koje je ostalo u pokušaju na osnovu kojih je proizlazila odgovornost optuženog za počinjenje ove radnje. Te činjenice sudeće vijeće nije pravilno uzelo u obzir. Tužilaštvo je takođe osporilo i zaključak prvostepenog vijeća kako se radilo o indicijama koje nisu mogle poslužiti kao potkrijepljujući dokazi iskazu svjedoka Isljama Kalendera koji je jedini direktno teretio optuženog Turkovića u odnosu na ovaj događaj.

43. Tužilaštvo smatra kako je sudeće vijeće učinilo propust time što nije uzelo u obzir svjedočenje svjedoka-oštećenog Aljičevića i njegove supruge Sanele Aljičević na konkretne okolnosti u smislu motiva za njegovo ubistvo, kao i njihova saznanja do kojih su došli nakon kritičnog događaja, čime bi se jasno izveo zaključak o postojanju odgovornosti optuženog u pogledu ove inkriminacije, odnosno činjenice da je upravo optuženi Turković ta osoba koja je imala motiv da oštećenog liši života, a koji motiv je i sproveo u djelo organizujući druge članove ove organizovane kriminalne grupe.

44. Apelaciono vijeće je razmatrajući žalbene prigovore tužilaštva, koji ukazuju da je činjenično stanje iz pobijane presude pogrešno utvrđeno, detaljnom analizom sadržaja pobijane presude, te nakon izvršenog uvida u spis predmeta, došlo do zaključka da se radi o neutemeljenim tvrdnjama. Ovo Vijeće takođe nalazi da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno i da pobijana presuda sadrži valjane i prihvatljive razloge o svim odlučnim činjenicama na osnovu kojih je donesena odluka kojom se optuženi Zijad Turković oslobađa od optužbe za ovu inkriminaciju.

45. Naime, prilikom ocjene dokaza, odnosno iskaza svjedoka Isljama Kalendera, koji iskaz je ujedno i jedini dokaz optužbe koji direktno tereti optuženog za predmetnu inkriminaciju, prvostepeno vijeće je, prema mišljenju apelacionog vijeća, pravilno primijenilo princip *in dubio pro reo*, iz razloga što iskaz pomenutog svjedoka, nije potkrijepljen bilo iskazom drugog svjedoka, bilo materijalnim dokazom, a što je bilo od

ključne važnosti s obzirom da se radilo o svjedoku *sui generis*, dakle svjedoku koji ima poseban status svjedoka "pokajnika". Samo na iskazu takvog svjedoka prema judikaturi Evropskog suda za zaštitu ljudskih prava ne može se temeljiti osuđujuća presuda. Stoga i ovo Vijeće nalazi da učešće optuženog Zijada Turkovića u inkriminiranim radnjama nije dokazano isključujući svaku razumnu sumnju.

46. Pretpostavka nevinosti je jedan od temeljnih principa krivičnog prava. U vezi sa ovom prezumpcijom je i uslov da tužilaštvo mora dokazati postojanje svih radnji kojima se ostvaruju bitna obilježja krivičnog djela, isključujući svaku razumnu sumnju u njihovo postojanje.

47. Apelaciono vijeće smatra da je prvostepeno vijeće, uočivši navedeni nedostatak, upotrijebilo pravilne standarde u cilju ocjene dostatnosti iskaza ovog svjedoka za osuđujuću odluku.

48. U tom smislu, prvostepeno vijeće je prije svega počelo sa ocjenom iskaza svjedoka Emira Zekovića kao neposrednog izvršioca, dovodeći ga u vezu s iskazom svjedoka Kalendera koji je jedini direktno optuženog označio kao nalogodavca i organizatora ubistva oštećenog Aljičevića. Analiza iskaza svjedoka Zekovića pokazuje da ovaj svjedok kao naručioca predmetnog krivičnog djela nije označio Zijada Turkovića, već je upravo kao osobu koja mu je izdavala naređenja u vezi pokušaja ubistva označio svjedoka Kalendera. Naime, ovaj svjedok je jasno izjavio da mu je Kalender rekao da Milovanovića odveze ispred kuće oštećenog, da mu je on davao informacije o kretanju oštećenog, s tim da je u svom iskazu datom u istrazi naveo kako mu je sam Milovanović govorio da mu je Kalender obećao dati 6.000,00 eura za ubistvo Aljičevića, te konačno da je po završetku „posla“ Milovanović pištolj kojim je pokušano ubistvo predao Kalenderu. Istina, svjedok Zeković je okončavajući svoje svjedočenje na ove okolnosti izjavio kako je naknadno saznao za incident između oštećenog i brata optuženog Turkovića koji se desio prije rata, zbog čega je pretpostavio da bi se u konkretnom slučaju i moglo raditi o nekoj vrsti osвете optuženog Turkovića prema Aljičeviću, a preko Kalendera i Milovanovića.

49. Prvostepeno vijeće je pravilno uočilo da svjedok Zeković uopšte ne dovodi u vezu optuženog s izvršenjem djela, a naročitu pažnju je posvetilo činjenici da su navodi ovog svjedoka u pogledu motiva za ubistvo oštećenog ostali na bazi pretpostavke.

50. Nadalje, na okolnost predmetnog događaja svjedočili su i oštećeni Aljičević, te njegova supruga Sanela Aljičević, koji su saglasno opisali tok kritičnog događaja, zaključivši kako bi se izvršenje ovog djela moglo dovesti u vezu s optuženim Turkovićem kao njegovim naručiocem. Svoju tezu o odgovornosti optuženog zasdiavaju na pričama koje su „kružile“ nakon kritičnog događaja. Naime, a kako se to pravilno zaključuje u prvostepenoj presudi, pomenuti svjedoci svoja saznanja o eventualnom naručiocu ubistva, zasnivaju na „pričama koje su kružile po gradu“, te „pričama nekih ljudi koji su im rekli da je to upravo bio

optuženi“, što u svakom slučaju predstavljaju tzv. posredna saznanja. Međutim, takve tvrdnje bez drugih objektivnih dokaza, ne bi mogli biti ni pouzdan dokaz o tome da je upravo optuženi naručilac ubistva oštećenog. Sve i da je postojao motiv za takvo što (raniji incident brata optuženog s oštećenim), to samo po sebi ne isključuje postojanje takvog motiva kod neke treće osobe. Ovakvo zaključivanje prvostepeni sud je cijenio u nivou pretpostavki i indicija sa niskim stepenom uvjerljivosti, sa kojom ocjenom je u cijelosti saglasno i ovo vijeće.

51. Navodi svjedoka Zekovića, te supružnika Aljičević o tome da je optuženi imao motiv za ubistvo oštećenog, da su čuli za priče koje su kružile po gradu da je naručilac ubistva upravo optuženi, ne mogu sami po sebi biti dokaz da je on i počinitelj djela. Istaknuti navodi samo ukazuju na mogućnost, odnosno određeni stepen vjerovatnoće da je optuženi radnje koje su mu stavljene na teret i preduzeo, ali ipak, s druge strane, ne zadovoljavaju standard „van razumne sumnje“ koji bi doveo u pitanje zauzeti stav prvostepenog vijeća o primjeni principa *in dubio pro reo*.

52. Dakle, na osnovu iskaza svjedoka Kalendera, koji nije potkrijepljen niti jednim drugim uvjerljivim dokazom, sud nije mogao, ni kroz kontekst činjenica koje govore o postojanju motiva kod optuženog, da liši života oštećenog Aljičevića. Kako nije mogao pouzdano utvrditi da je optuženi Zijad Turković počinio krivično djelo na način, u vrijeme i na mjestu, kako mu se stavlja na teret ovom tačkom optužnice, to je prvostepeno vijeće primjenom načela *in dubio pro reo* donijelo pravilnu i na zakonu utemeljenu odluku i optuženog oslobodilo od optužbe.

IV c)- Žalba Tužilaštva u odnosu na tačku C oslobađajućeg dijela presude

53. Predmetnom tačkom pobijane presude optuženi Zijad Turković je oslobođen od optužbe da nakon što je odlučio da liši života Dragana Perišića, kao organizator, a Kalender, Zeković i ubijeni Milovanović kao neposredni izvršioc, uz njegov nadzor i rukovođenje, dana 07.03.2009. godine pokušao lišiti života Dragana Perišića na način поближе opisan u izreci relevantnog dijela presude.

54. Oспорavajući utvrđenje prvostepene presude u pogledu ove konkretne inkriminacije, tužilaštvo se pozvalo na iskaz svjedoka-oštećenog Dragana Perišića datog u istrazi, te iskaze svjedoka Zemanić Elvedina, Zemanić Elvisa, kao i na, po stavu optužbe, ključne iskaze svjedoka Isljama Kalendera i Emira Zekovića. Tužilaštvo navodi da su ovi svjedoci dali u cijelosti saglasne izjave o njihovim, kako posrednim, tako i neposrednim saznanjima, vezanim za planiranje, organizovanje i izvršenje krivičnog djela ubistva Perišića. Ove činjenice sudeće vijeće nije pravilno uzelo u obzir, odnosno pogrešno je zaključilo kako se radilo o indicijama koje nisu mogle poslužiti kao potkrijepljujući dokazi iskazu svjedoka Isljama Kalendera, koji je jedini direktno teretio optuženog Turkovića u odnosu na ovaj

dogadaj.

55. Tužilaštvo smatra da je sudeće vijeće učinilo propust time što nije uzelo u obzir svjedočenje svjedoka-oštećenog Perišića. On je prema navodima žalbe u istrazi izjavio kako iza pokušaja njegovog ubistva stoji optuženi Turković. Motiv za ubistvo Perišića predstavljala je činjenica da je on bio u prijateljskim odnosima s Darkom Elezom s kojim je Turković bio u sukobu. Prema navodima žalbe, ovo su potvrdili i svjedok Elez i svjedok Kalender, a posredno i svjedoci Elvis i Elvedin Zemanić. Nameće se logičan zaključak o postojanju odgovornosti optuženog u pogledu ove inkriminacije, odnosno činjenice da je upravo optuženi Turković ta osoba koja je imala motiv da oštećenog liši života, a koji motiv je i sproveo u djelo organizujući druge članove ove organizovane kriminalne grupe.

56. Međutim, nasuprot drugačijim tvrdnjama žalbe Tužilaštva BiH, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud, u ovom dijelu pobijane presude, potpuno i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice za odlučivanje u predmetnoj krivičnopravnoj stvari. Prvostepeni sud je u potpunosti postupio u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. ZKP-a BiH i savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, i na osnovu takve ocjene izveo zaključak o svim činjenicama bitnim za pravilno razjašnjenje svih spornih pitanja, prvenstveno postojanja, odnosno nepostojanja dogovora optuženog s Isljamom Kalenderom, Emirom Zekovićem i Rajkom Milovanovićem da uz njegovo rukovođenje i po njegovoj naredbi pripreme i liše života Dragana Perišića.

57. Prilikom ocjene dokaza, odnosno iskaza ključnog svjedoka Isljama Kalendera, koji iskaz je ujedno i jedini dokaz optužbe koji direktno tereti optuženog za predmetnu inkriminaciju, prvostepeno vijeće je, prema mišljenju apelacionog vijeća, pravilno primijenilo princip *in dubio pro reo*, iz razloga što iskaz pomenutog svjedoka, evidentno nije potkrijepljen iskazom drugog svjedoka, niti materijalnim dokazom, a što je bilo od ključne važnosti s obzirom da se radilo o iskazu svjedoka koji je dobio imunitet od krivičnog gonjenja. Stoga i ovo Vijeće nalazi da učešće optuženog Zijada Turkovića u inkriminiranim radnjama nije dokazano isključujući svaku razumnu sumnju.

58. U tom smislu, prvostepeno vijeće je prije svega dalo ocjenu iskaza svjedoka-oštećenog Dragana Perišića, datih u istrazi, svjedoka Zemanić Elvedina, Zemanić Elvisa, kao i svjedoka Emira Zekovića, kao neposrednog izvršioca, dovodeći ih u vezu s iskazom svjedoka Kalendera koji je jedini direktno optuženog označio kao nalogodavca i organizatora ubistva oštećenog Perišića. Analiza iskaza navedenih svjedoka jasno pokazuje da niti jedan od njih ili nije doveo u vezu optuženog s krivičnim djelom (svjedok Emir Zeković) ili pak nisu raspolagali neposrednim saznanjima o optuženom Turkoviću kao naručiocu i organizatoru ovog krivičnog djela (Dragan Perišić, Elvis Zemanić, Elvedin Zemanić, Darko Elez) već su se njihova saznanja u pravilu svodila samo na lične zaključke ili pak informacije do kojih su došli od trećih osoba, što je sve i po ocjeni ovoga vijeća

pravilno ocijenjeno kao o pretpostavkama koje ničim nisu potvrđene. Naime, svjedok Zeković je jasno izjavio da mu je Kalender rekao da ima problema sa oštećenim, da mu se miješa u posao, te da će to sve razriješiti Rajko Milovanović, a da mu on u svemu tome treba pomoći, na šta je svjedok Zeković pristao, o čemu je i dao detaljan iskaz na glavnom pretresu, ističući kako je upravo on u više navrata vozio Milovanovića prilikom praćenja oštećenog, kao i da ga je lično on odvezao, a potom po njega i došao nakon izvršenja djela.

59. Dakle, prvostepeno vijeće je pravilno uočilo da svjedok Zeković uopšte ne dovodi u vezu optuženog s izvršenjem djela, a naročitu pažnju je posvetilo činjenici da je ovaj svjedok, opisujući svoju komunikaciju s Kalenderom, prije izvršenja djela, jasno naglasio da mu je Kalender govorio da Perišića treba ukloniti jer se njemu miješa u posao, dakle, ne pominjući optuženog kao osobu kojoj bi navodno smetao oštećeni.

60. Nadalje, na okolnost predmetnog događaja svjedočili su i oštećeni Perišić, te svjedoci Elvedin i Elvis Zemanić, kao i svjedok Darko Elez, koji su saglasno istakli da bi se izvršenje ovog djela moglo dovesti u vezu s optuženim Turkovićem kao njegovim naručiocem, zasnivajući svoju tezu o odgovornosti optuženog na pričama drugih. Tako je Perišić Dragan na zapisnik o saslušanju svjedoka, dat u istrazi, naveo da sumnja kako je optuženi Turković organizovao pokušaj njegovog ubistva zbog njegovog prijateljstva sa Darkom Elezom, dok je na glavnom pretresu samo istakao kako je od svog poznanika iz Srbije saznao da je na njega pucao Milovanović i da je bio plaćen za to, odstupajući na glavnom pretresu od svoje tvrdnje da je naručilac njegovog ubistva optuženi, dok su svjedoci Elvedin i Elvis Zemanić svoja saznanja o involviranositi optuženog u ovo krivično djelo zasnovali, upravo na sumnjama samog oštećenog, kao i pričama iz grada. Dakle, kako se to pravilno zaključuje u prvostepenoj presudi, pomenuti svjedoci, kao i svjedok Darko Elez svoja saznanja o eventualnom naručiocu ubistva, zasnivaju na „pričama koje su kružile po gradu“, te „pričama nekih ljudi koji su im rekli da je to upravo bio optuženi“, što u svakom slučaju predstavljaju tzv. posredna saznanja. Ovakvo zaključivanje svjedoka prvostepeni sud je cijenio u nivou pretpostavki i indicija sa niskim stepenom uvjerljivosti, sa kojom ocjenom je u cijelosti saglasno i ovo vijeće.

61. Istina, navodi pomenutih svjedoka mogu ukazati na mogućnost, odnosno određeni stepen vjerovatnoće da je optuženi radnje koje su mu stavljene na teret i preduzeo, ali ipak, posebno ako se uzme u obzir način na koji su došli do svojih saznanja, isti ne zadovoljavaju standard „van razumne sumnje“ koji bi doveo u pitanje zauzeti stav prvostepenog vijeća o primjeni principa *in dubio pro reo*.

62. Dakle, na osnovu iskaza svjedoka Kalendera, koji nije potkrijepljen niti jednim drugim uvjerljivim dokazom, sud nije mogao, ni kroz kontekst činjenica koje govore o eventualnom postojanju motiva kod optuženog da liši života oštećenog Perišića o čemu su govorili

pomenuti svjedoci, na šta se poziva i sama žalba Tužilaštva, pouzdano utvrditi da je optuženi Zijad Turković počinio krivično djelo na način, u vrijeme i na mjestu kako mu se stavlja na teret ovom tačkom optužnice, pa je prvostepeno vijeće primjenom načela *in dubio pro reo* donijelo pravilnu i na zakonu utemeljenu odluku i optuženog oslobodilo od optužbe.

IV d)- Žalba Tužilaštva u odnosu na tačku D oslobađajućeg dijela presude

63. Predmetnom tačkom pobijane presude optuženi Zijad Turković je oslobođen od optužbe da nakon što je odlučio da liši života Rajka Milovanovića, kao organizator, a optuženi Milenko Lakić kao neposredni izvršilac, uz njegov nadzor i rukovođenje, na način opisan u tački 8. izreke presude u toku mjeseca aprila 2010. godine lišio života Rajka Milovanovića.

64. Oспорavajući zaključak prvostepene presude u pogledu ove inkriminacije, žalbom tužilaštva se dovodi u vezu ova tačka s utvrđenjem tačke 5 osuđujućeg dijela presude (pokušaj ubistva Namera Keljmenđija). Potencirajući istovjetnost obrasca postupanja optuženog, odnosno istovjetnost preduzetih radnji, tužilaštvo ističe da se obje inkriminacije baziraju na istovjetnim dokazima, koji pružaju dovoljno osnova da se optuženi oglasi krivim i za tačku D. oslobađajućeg dijela presude. Shodno navedenom, tužilaštvo tvrdi da je optuženi na gotovo istovjetan način postupio i s oštećenim Rajkom Milovanovićem, koji je lišen života samo iz razloga što je optuženom postao teret zbog saznanja o njegovim krivičnim djelima, a u kojima je i sam oštećeni učestvovao. Optuženi Lakić je bio samo neposredni egzekutor koji je postupao po nalogu optuženog Turkovića. Sve navedeno, prema navodima žalbe proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka, slijedom čega nije sporan ni motiv, ni uloga optuženog u izvršenju ovog krivičnog djela, opisanog kroz tačku D. oslobađajućeg dijela presude.

65. Apelaciono vijeće, kao i prvostepeno, nalazi da je nesporno da je oštećeni Rajko Milovanović lišen života, a na koje okolnosti su saslušani svjedoci Danijel Planinčić i Željko Đurić čiji iskazi su u potpunoj saglasnosti s materijalnim dokazima. Međutim, ono što je bilo sporno i što je valjalo razriješiti u ovom predmetu jeste da li je predmetno ubistvo rezultat odluke, plana i organizacije optuženog Zijada Turkovića, kako je to tvrdio svjedok Kalender.

66. Ono što za tužioca ne predstavlja nepouzdanost u svjedočenju svjedoka Isljama Kalendera, Danijela Planinčića, Željka Đurića, pa i Emira Zekovića koji je svjedočio na okolnosti drugih krivičnopравnih događaja, po shvatanju ovog vijeća, iste predstavljaju krupne i značajne nedostatnosti, koje pobijana presuda izlaže u paragrafima 272., 273. i 274. svojih razloga, pa nakon ocjene izvedenih dokaza, presuda na korektan način finalizuje svoju analizu zaključkom zašto smatra dokaze o učešću optuženog u izvršenju

krivičnog djela ubistva oštećenog Rajka Milovanovića nedovoljnim da se zadovolji standard izvan razumne sumnje u pogledu krivice optuženog, a u odnosu na ovu tačku optužnice.

67. Naime, ocjenom odnosno dovođenjem u vezu iskaza ključnih svjedoka Danijela Planinčića i Željka Đurića u odnosu na ovu inkriminaciju sa onim što je svjedok Islam Kalender iznosio na glavnom pretresu, stiče se zaključak da iskaz svjedoka Kalendera ostaje bez potvrde u odlučnim činjenicama, što prvostepena presuda vrlo jasno izlaže. Svjedok Planinčić kao neposredni očevidac događaja, svjedočeći na okolnosti samog ubistva, ni u jednom momentu nije ukazao na involviranost optuženog u izvršenje ovoga djela. Čak naprotiv, svjedok je decidirano izjavio da mu je prije samog ubistva optuženi Lakić rekao da se boji Rajka jer puno zna zbog čega ga se morao riješiti. Takođe, i svjedok Željko Đurić ne spominje optuženog u bilo kom kontekstu u vezi izvršenja djela, ograničavajući se samo na postojanje komunikacije s optuženim Lakićem, a u vezi provedbe ubistva oštećenog. Pored navedenog, prvostepeno vijeće je uzelo u obzir i iskaz svjedoka Seada Dumanjića koji je optuženog Turkovića, ali i optuženog Lakića, doveo u vezu s predmetnim ubistvom, zaključivši kako to niko drugi i nije mogao uraditi. Međutim, i po ocjeni ovog vijeća, njegov iskaz nije mogao biti cijenjen u smislu potkrijepljujućeg dokaza, s obzirom da se radilo o njegovom ličnom zaključku, a ne neposrednom opažanju. Dakle, iz naprijed navedenog jasno proizlazi da je izostala potvrda iskaza svjedoka Kalendera koji je govorio o tome da je ubistvo oštećenog Milovanovića rezultat naloga optuženog Turkovića, što sve prvostepena presuda pravilno primjećuje.

68. Kada su u pitanju navodi žalbe optužbe, da iz samih identičnosti radnji, osoba koje su učestvovala u izvršenju djela, vremenskog konteksta i postojanja motiva proizlazi zaključak da se upravo radilo o optuženom kao počiniocu i ove inkriminacije, vijeće napominje kako sam, pa eventualno i identičan obrazac ponašanja, motiv *a priori*, ne znače da se radilo o postupanju optuženog. To pogotovo iz razloga što iz samih dokaza nedvojbeno proizlazi da je izvršenje djela dovedeno u vezu s većim brojem lica, što sve podržava tezu da se u konkretnom slučaju i nije moralo raditi o optuženom kao počiniocu predmetne inkriminacije, već o nekom drugom. Dakle, ovo vijeće nije moglo steći potrebnu dokaznu uvjerljivost da se upravo radilo o optuženom kao licu koje je organizovalo predmetno ubistvo.

69. Stoga, cijeneći sve okolnosti u njihovoj ukupnosti, ovo vijeće, a kako je to pravilno utvrđeno i prvostepenom presudom, nije moglo van svake razumne sumnje utvrditi da je predmetno ubistvo, za koja nema sumnje da se desilo, organizovao upravo optuženi, te je stoga rukovodeći se načelom ZKP BiH „in dubio pro reo“ po kome u slučaju „sumnje u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog“, ovo vijeće je ocijenilo kao valjan stav prvostepenog suda da nije dokazano

da je optuženi Zijad Turković izvršio krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

IV e)- Žalba Tužilaštva u odnosu na tačku F oslobađajućeg dijela presude

70. Predmetnom tačkom pobijane presude optuženi Nijaz Zuban oslobođen je od optužbe da je postao pripadnikom organizovane grupe ljudi radi pribavljanja imovinske koristi, te pristao da učestvuje u izvršenju krivičnog djela razbojništva na način da je optuženom Turkoviću i neposrednim izvršiocima dao informacije o vremenu i načinu dolaska novca, da je omogućio uklanjanje prepreka kako bi pljačkaši mogli ući u Cargo centar aerodroma Sarajevo, konačno pokazavši tim licima kolica na kojima su se nalazile vreće s novcem.

71. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine u žalbi ističe da je prvostepeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje u pogledu svojstva optuženog Nijaza Zubana kao člana organizovane kriminalne grupe i njegovog učešća u izvršenju krivičnog djela koje mu se stavlja na teret. Na temelju pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja je i donesena odluka kojom je optuženi Zuban oslobođen optužbe za krivično djelo koje mu se stavlja na teret, koncentrišući se u pravilu na iskaz ključnog svjedoka optužbe Isljama Kalendera, te indikativno ponašanje samog optuženog tokom pljačke, nalazeći da iz njegovog ponašanja nedvosmisleno proizlazi činjenica da je bio upoznat s pljačkom i da je u njoj imao ulogu.

72. Argumentirajući u žalbi svoje navode, tužilac je opisao čitav tok izvršenja krivičnog djela, od ideje, preko pripreme, pa do konačne realizacije, nalazeći ga dokazanim kroz svjedočenje Isljama Kalendera, koji je prema navodima žalioca u cijelom nizu odlučnih činjenica podudaran s iskazima drugih svjedoka, prvenstveno svjedoka Bahte i Zekovića, pa i samog optuženog Turkovića. Shodno navedenom, tužilac dodaje da onda ostaje potpuno neshvatljivo da prvostepeno vijeće dio Kalenderove izjave koji se odnosi na optuženog Zubana izuzima iz vjerodostojnosti njegove cjelokupne izjave, te mu u tom dijelu ne poklanja vjeru. Naime, prema navodima Tužilaštva, sama pljačka nije mogla biti ni realizovana bez insajdera na aerodromu, te da je to upravo bio optuženi Nijaz Zuban, kojega je svjedok Kalender prepoznao. Potvrdu vjerodostojnosti iskaza svjedoka, kao i teze optužbe o odgovornosti optuženog, Tužilaštvo je našlo i u indikativnom ponašanju optuženog tokom pljačke, zaključivši kako je isti evidentno bio dio nje, a što prema Tužilaštvu proizlazi iz činjenice da je izgledao vrlo sabrano, što nije logično s obzirom na situaciju koja je vladala u Cargo centru.

73. Naime, prilikom ocjene dokaza, odnosno iskaza svjedoka Isljama Kalendera, koji iskaz je ujedno i jedini dokaz optužbe koji tereti optuženog za predmetnu inkriminaciju, prvostepeno vijeće je, prema mišljenju apelacionog vijeća, pravilno primijenilo princip *in dubio pro reo*, iz razloga što iskaz pomenutog svjedoka, nije potkrijepljen iskazom drugog svjedoka niti materijalnim dokazom, te da kao takav nije bio ni provjerljiv, a što je bilo od ključne važnosti s obzirom da se radilo o iskazu svjedoka koji je dobio imunitet od krivičnog gonjenja. Takođe valja naglasiti da bi se iskazom samo jednog svjedoka(u

konkretnom slučaju Isljama Kalendera) utvrdila krivična odgovornost za ovako teško krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret, potrebno je da taj iskaz bude posve jasan i nesporan, što ovaj nije bio. Stoga i ovo Vijeće nalazi da učešće optuženog Nijaza Zuban u inkriminiranim radnjama nije dokazano isključujući svaku razumnu sumnju.

74. Naime, za optuženog Zubana, i prema ocjeni ovog vijeća, nema dokaza da je na bilo koji način djelovao u organizovanoj kriminalnoj grupi koju je navodno organizovao i istom rukovodio optuženi Turković. Optuženi Zuban, u svojstvu šefa Cargo centra jeste bio prisutan prilikom razbojništva, ali nije dokazano da li je koristeći svoj položaj preduzeo radnje koje mu se stavljaju na teret (dao informacije o dolasku novčane pošiljke, uklonio prepreke, odnosno pobrinuo se da vrata na ulazu Cargo centra budu otvorena, te u konačnici pokazao pljačkašima kolica s novcem). Kod ovakvog činjeničnog stanja, prvostepeni sud nije mogao izvesti pouzdan zaključak da je optuženi bio uopšte član organizovane kriminalne grupe koja je počinila predmetno krivično djelo, kao ni utvrditi tezu tužilaštva o postojanju navodnog indikativnog ponašanja optuženog, prilikom izvršenja krivičnog djela.

75. Analizirajući obrazloženje pobijane presude u granicama žalbenih prigovora optužbe, proizilazi da prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza optužbe nije mogao izvesti nesumnjiv zaključak da je optuženi postao pripadnik organizovane kriminalne grupe sa unaprijed definisanim ciljem, odnosno izvršenjem krivičnog djela predmeta.

76. Žalbom Tužilaštvo pokušava dovesti u pitanje istaknuti zaključak prvostepenog suda, ukazujući na iskaz svjedoka Isljama Kalendera na osnovu kojeg optužba izvodi zaključak o postojanju prethodnih dogovora, planiranja i realizacije krivičnog djela, gdje je svoju ulogu imao i optuženi Zuban. Naime, na okolnosti navodnog učešća optuženog Zubana u predmetnom krivičnom djelu, svjedok Kalender je izjavio kako je istog upoznao dva ili tri mjeseca prije pljačke, da su prvi sastanci njega, optuženog Zubana i optuženog Turkovića održani na Aerodromskom naselju, u restoranu Tratorija i kod Suljovića, dakle da su se susreli ukupno tri puta. Pored navedenog, svjedok je istakao kako im je jedan zaposlenik aerodroma crtao šeme aerodroma, pri kojima je ostao optuženi Zuban.

77. Ocjena istaknutih dokaza od strane prvostepenog suda posve je ispravna i prihvaćena od strane ovog vijeća u cijelosti. Naime, prisustvo optuženog Zuban Nijaza, a što je osporavao i sam optuženi, u pomenutim objektima u društvu sa svjedokom ili optuženim Turkovićem, niti jedan od svjedoka nije potvrdio. Čak naprotiv, svi saslušani svjedoci, i to u pravilu uposlenici pomenutih objekata, osporili su tvrdnju svjedoka, ističući kako optuženog u navedenim objektima nikada nisu vidjeli, za razliku od svjedoka Kalendera kojega su vidjeli u društvu s optuženim Turkovićem. Pored navedenog, vijeće primjećuje i određene kontradiktornosti navoda žalbe i iskaza svjedoka na kojeg se žalba poziva. Naime, ako se uzme u obzir navod svjedoka da je optuženog Zuban Nijaza upoznao dva ili tri mjeseca

prije razbojništva, sa kojim je uz prisustvo optuženog Turkovića održao čak tri sastanka na kojima su dogovarali plan pljačke, potpuno se nelogičnim ukazuje navod žalbe u kojoj se ističe da je Kalenderova izjava Tužilaštvo dovela do optuženog Nijaza Zubana kojem Kalender tokom istrage, u vrijeme kada je opisivao insajdere i njihove uloge u izvršenju djela nije znao čak ni ime. Dakle, postavlja se logično pitanje, kako neko i pored činjenice što je određenu osobu upoznao ranije, održao s njom par sastanaka radi realizacije zajedničkog cilja, toj osobi ne zna ime.

78. Prema tome, prvostepeni sud je pravilno izveo zaključak da dokazi prezentovani od strane optužbe, a na koje se i u žalbi poziva, nisu dovoljni niti pouzdani dokazi na osnovu kojih bi se sa sigurnošću mogao izvesti zaključak da je optuženi Zuban postao pripadnikom organizovane kriminalne grupe. Ovo posebno kad se ima u vidu činjenica da ni svjedok Emir Zeković, koji je bio upoznat o pripremanju djela, nije potvrdio da mu je svjedok Kalender ikada spomenuo optuženog kao osobu koja će djelovati kao insajder, već samo da mu je poznato da je i jedna osoba s aerodroma trebala da učestvuje u pljački i da su se sa istom dogovarali kod Suljevića. Po ocjeni ovog vijeća, suprotno žalbenim prigovorima, prvostepeni sud ispravno zaključuje kada konstatuje, da optužba nije ponudila dostatne dokaze o tome da li je optuženi Zuban uopšte poznao, odnosno imao bilo kakav kontakt s drugim članovima grupe, a pogotovo da je kao član grupe učestvovao u izvršenju djela.

79. Najzad, kada je u pitanju čitav niz teza tužilaštva iznesenih u žalbi- da je optuženi i pored pljačke djelovao potpuno smireno, da i pored činjenice što je šef Cargo centra, nije pretresen od strane razbojnika, da na pitanja razbojnika nije osporavao da u centru ima bilo kakve droge, već postupao po nalogu razbojnika, i po ocjeni ovog vijeća, takve tvrdnje ostale su na nivou indicija slabog stepena uvjerljivosti, posebno kada se imaju u vidu svjedočenja svjedoka Pašić Enesa, Halilović Mirsada, Rajkić Mirsada, Ovčina Midhata, Hodžić Džemala i drugih uposlenika Cargo centra. Oni su jasno potvrdili da gotovo niko od njih, sve dok razbojnici nisu napustili centar, i nije mogao pretpostaviti da je u pitanju pljačka, pošto su razbojnici djelovali vrlo uvjerljivo, što sve opravdava i ponašanje optuženog.

80. Takođe, kada je u pitanju, po stavu tužilaštva, indikativna činjenica, kojom se ukazuje da optuženi nije pretresen od strane razbojnika, što upućuje na to da je imao ulogu u izvršenju djela, ovo vijeće tu činjenicu ne nalazi spornom. Naime, detaljnom analizom iskaza svih saslušanih svjedoka na okolnosti predmetne pljačke, ovo vijeće primjećuje, kako navedena činjenica nije bila svojstvena samo optuženom, s obzirom da iz iskaza svjedoka nedvosmisleno proizlazi da je ta radnja preduzeta samo prema pripadnicima Granične policije koji su shodno svojim ovlaštenjima jedini i bili naoružani, dok s druge strane nije preduzeta niti prema jednom od uposlenika Cargo centra, pa tako ni prema optuženom. Dakle, navedena činjenica shodno utvrđenom, nije mogla biti cijenjena u

smislu odlučne činjenice, pa je teza tužilaštva i u tom pogledu ostala samo na nivou pretpostavke.

81. Žalbom se postavilo i pitanje zašto je samo dio Kalenderove izjave i to onaj koji se odnosio na optuženog Zubana, izuzet iz vjerodostojnosti njegove cjelokupne izjave. Međutim prvostepeni sud i u tom dijelu daje valjanu ocjenu izvedenih dokaza, te izvodi ispravan i razuman zaključak, kako je upravo taj dio njegovog iskaza ostao neprovjerljiv, za razliku od preostalog dijela njegovog svjedočenja koje se odnosilo na radnje drugih saoptuženih, a što je bilo od ključne važnosti s obzirom da se radilo o jedinom svjedoku koji je uopšte i teretio optuženog.

82. Sve navedeno i po ocjeni ovog vijeća, a suprotno žalbenim navodima optužbe, čini ispravnim i osnovanim zaključke pobijane presude u njenom oslobađajućem dijelu, zbog čega se suprotni žalbeni prigovori optužbe, odbijaju u cijelosti kao neosnovani.

83. Konačno, ovo vijeće u kontekstu žalbenih prigovora Tužilaštva BiH, kojima se ukazuje na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, iznosi krajnji zaključak da je prvostepeni sud za svoje činjenične i pravne zaključke u oslobađajućem dijelu presude iznio logične, potpune i valjane razloge, koje u cjelosti prihvata i ovo vijeće, te da je na zadovoljavajući način obrazložio razloge iz kojih nalazi da nije dokazano od strane optužbe da su optuženi: Nijaz Zuban (tačka F izreke presude), Hilmija Mašović (tačka G izreke presude), kao i Zijad Turković (tačka A, B, C, D izreke presude) , te optuženi Muamer Zahitović (tačka A izreke presude) svojim radnjama ostvarili, kako objektivna tako i subjektivna zakonska obilježja krivičnih djela koja su im stavljena na teret

84. Takođe, potrebno je istaći da apelaciono vijeće nije razmatralo odluku prvostepenog vijeća u pogledu tačke E izreke presude kojom je optuženi Saša Stjepanović oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom zločinačka organizacija iz člana 342. stav 2. KZ FBiH, u vezi sa krivičnim djelom neovlašteni promet oružjem i vojnom opremom, te proizvodima dvojne upotrebe iz člana 193. stav 1. KZ BiH, s obzirom da se na nepravilnost presude u smislu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u tom dijelu žalbom Tužilaštva BiH nije ukazivalo, te je protekom zakonskog roka za izjavljivanje žalbe, taj dio presude postao pravosnažan.

IV – UKIDAJUĆI DIO PRVOSTEPENE PRESUDE

Žalbeni prigovori branilaca optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića

85. Razmatrajući žalbe branilaca optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića, apelaciono vijeće je najprije

razmotrilo žalbene razloge koji su se odnosili na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. ZKP-a BiH, budući da počinjenje bitnih povreda tokom prvostepenog postupka, odnosno u presudi, zasniva pretpostavku da zbog formalnih nedostataka nije pravilna ni meritorna odluka, a samim tim ni podobna za preispitivanje, neovisno o postojanju drugih žalbenih osnova u čiju ocjenu se apelaciono vijeće ne može upuštati, niti se o njima, ni pozitivno ni negativno, može izjašnjavati.

86. Postojanje samo jedne od povreda iz stava 1. člana 297. ZKP-a BiH je dovoljan osnov za ukidanje presude, obzirom da se radi o apsolutno bitnim povredama, koje su po svojoj prirodi takve da onemogućavaju ispitivanje zakonitosti i pravilnosti osporene presude i koja, ako se utvrdi da postoji, stvara neoborivu pretpostavku da je negativno uticala na valjanost izrečene presude.

87. Apelaciono vijeće nalazi da se žalbama optuženih osnovano ukazuje na nekoliko bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz tačke d) i k) stava 1. navedenog člana jer je povrijeđeno pravo na odbranu optuženih („d“), i jer je izreka presude nerazumljiva i protivrječna sama sebi („k“).

a) Povrijeđeno pravo na odbranu: član 297. stav 1. tačka d) ZKP-a BiH

88. Povreda prava na odbranu optuženog, kao bitna povreda odredaba krivičnog postupka, podrazumijeva da u toku postupka nisu primjenjena ili su nepravilno primjenjena pravila postupka, i to na štetu optuženog. Dakle, svaka povreda procesne norme na štetu optuženog ima značenja da je povrijeđeno njegovo pravo na odbranu, zagarantovano međunarodnim aktima. Povreda prava na odbranu ima za posljedicu ukidanje presude ukoliko ovlašteni procesni subjekt na nju ukaže žalbom.

89. U konkretnom krivičnom predmetu, branilac optuženog Zijada Turkovića u žalbi navodi da je prvostepeni sud nakon saslušanja ključnih svjedoka optužbe (Kalender Isljam, Dumanjić Sead, Zeković Emira i dr.) neosnovano odbio prijedlog odbrane za njihovim ponovnim saslušanjem, ali sada u svojstvu svjedoka odbrane. Naime, u žalbi branilac prije svega navodi, kako je odbrana i prije samog direktnog ispitivanja ovih svjedoka od strane optužbe, najavila pozivanje ovih svjedoka kao svojih, te dodaje kako bi se obrazloženje suda, da su odbrane kroz unakrsno ispitivanje ovih svjedoka imale mogućnost da ih diskredituju, moglo i prihvatiti, da odbrane nisu bile ograničene pitanjima koja je postavljala optužba, u čemu žalba vidi povredu prava na odbranu.

90. Nadalje, branilac optuženog Saše Stjepanovića, istovjetno navodima branioca optuženog Turkovića, u žalbi ukazuje na postupanje suda prilikom direktnog ispitivanja svjedoka Kalendera od strane tužilaštva koje ga je ispitivalo vrlo šturo, dok je pravo odbrani da ga šire ispita unakrsno u pravilu bilo onemogućavano s obrazloženjem da prelazi okvire direktnog ispitivanja. Pored navedenog, branilac je naveo kako je

predsjedavajući vijeća, u tom smislu, govorio odbranama da ovoga svjedoka pozovu kao svog svjedoka, ali više nije bilo omogućeno njegovo prisustvo, s obzirom da je prijedlog većine odbrana za njegovim saslušanjem odbijen kao bespredmetan, odnosno njegovo ponovno pozivanje je ocijenjeno suvišnim s obrazloženjem da su svi svjedoci, pa i navedeni, detaljno ispitani od strane odbrana na sve okolnosti, koje su važne za ovaj krivični predmet, čime je prema braniocu ponovo povrijeđeno pravo na odbranu.

91. Takođe, i branilac optuženog Milenka Lakića, u ovakvom postupanju vijeća nalazi povredu prava na odbranu. Naime, branilac je istakao da je odbrana tokom svjedočenja brojnih svjedoka optužbe, prvenstveno Seada Dumanjića, Isljama Kalendera i Željka Đurića pokušala da ih ispita i u korist vlastitih tvrdnji, kako je to dozvoljeno ZKP, ali je ipak s druge strane u ovome spriječena od strane vijeća, nakon čega joj je saopšteno da ih može pozvati kao svoje svjedoke, te im tom prilikom postaviti direktna pitanja. Međutim, nakon ovakve odluke suda, uslijedila je nova, kojom su odbijeni prijedlozi odbrane za saslušanje ovih svjedoka čime je došlo do kršenja prava na odbranu. Dakle, prema braniocu, odbrana je prvenstveno neosnovano uskraćena u unakrsnom ispitivanju ovih svjedoka, a dobro je poznata važnost ovog ispitivanja, obzirom da je krajnji cilj ovog ispitivanja eliminisanje ili ublažavanje činjeničnog i pravnog značaja direktnog ispitivanja. Prema braniocu odbrana je kroz unakrsno ispitivanje ove trojice svjedoka pokušala dovesti u pitanje kredibilitet ličnosti, njihova sjećanja, predočiti im vlastite tvrdnje, te ih suočiti sa drugim kontradiktornim dokazima, ali je odbrana u ovome bila spriječena od strane prvostepenog vijeća, kojom prilikom je dobila pouku da ova lica pozovu kao svoje svjedoke, da bi nakon što je odbrana predložila iste kao svoje svjedoke, ovaj prijedlog bio odbijen, sa obrazloženjem da su ova lica već bila dovoljno ispitana, kada su bili saslušavani kao svjedoci optužbe(ne uzimajući u obzir da je odbrana bila spriječena da ova pitanja postavi.)

92. Konačno, i branilac optuženog Fadila Aljovića u žalbi gotovo na istovjetan način obrazlaže navedenu povredu, te ističe kako njegov branjenik nije imao pošteno i fer suđenje, zbog činjenice da nije ispoštovano načelo jednakosti stranaka. Shodno navedenom, branilac je istakao da se navedeno kršenje prava na odbranu do kojega je došlo zbog odbijanja prijedloga za saslušanjem, prvenstveno svjedoka optužbe, ali sada u smislu svjedoka odbrane, jedino može otkloniti ukidanjem prvostepene presude, i to na način da bi se omogućilo ponovno pozivanje ovih lica i njihovo direktno i unakrsno ispitivanje.

93. Takođe, iako je branilac optuženog Muamera Zahitovića žalbu na prvostepenu presudu izjavio i zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, u obrazloženju same žalbe, nije naveo konkretno ovu bitnu povredu postupka, pa je ovo Vijeće u odnosu na optuženog Muamera Zahitovića primijenilo princip „beneficium cohaesionis“, a koji princip

će biti naknadno obrazložen.

94. Razmatrajući navedene žalbene prigovore, ovo Vijeće nalazi da su isti osnovani, s obzirom da je prvostepeno vijeće postupajući na način kako je postupilo, povrijedilo pravo na odbranu optuženih, a iz sljedećih razloga.

95. Naime, ove žalbe optuženih su otvorile pitanje, da li je prvostepeni sud u primjeni odredbi člana 262. ZKP BiH pravilno postupio i da li je povrijedio prava optuženih na odbranu, te da li je učinio navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

96. Da bi se dali odgovori na izložene žalbene prigovore optuženih, treba ukazati, da prema navedenoj zakonskoj odredbi inicijativu u dokazivanju pravno relevantnih činjenica imaju stranke i branitelj, što pokazuje da dominira raspravno načelo, ali je pored toga predviđena i mogućnost aktivne uloge suda u prikupljanju i izvođenju dokaza. Kako to dalje proizlazi iz člana 262. stav 1. ZKP BiH, pred sudom najprije postavlja pitanja stranka odnosno branilac koja je pozvala svjedoka i vrši njegovo direktno ispitivanje kako bi dokazala istinitost svojih tvrdnji. Nakon toga svjedoka ispituje suprotna strana koja vrši unakrsno ispitivanje kako bi se oslabili odgovori dati prilikom direktnog ispitivanja tokom kojeg(unakrsnog ispitivanja) je dozvoljeno postavljanje sugestivnih pitanja. Pri tome, prema zakonskom određenju postoji mogućnost postavljanja pitanja u korist vlastitih tvrdjenja, ali je za tako nešto potrebno odobrenje suda odnosno predsjednika vijeća, jer ono prevazilazi okvire unakrsnog ispitivanja. Poslije toga, stranka ili branilac koja je pozvala svjedoka mora dobiti novu priliku da svjedoka još jednom ispita, kako bi se utvrdio pravi smisao odgovora koje je davao prilikom unakrsnog ispitivanja.

97. Dakle, naprijed navedeni prikaz tzv. modela unakrsnog ispitivanja, predstavlja okvire unutar kojih treba ocijeniti izložene žalbene prigovore optuženih u vezi s postupanjem predsjednika vijeća na glavnom pretresu za koje oni tvrde, da nije bilo pravilno.

98. Kao što je to već naprijed navedeno, žalbama optuženi tačno ukazuju da je u konkretnom predmetu na glavnom pretresu predsjednik vijeća, polazeći od pravila da glavno ispitivanje limitira unakrsno ispitivanje, zabranio braniocima da izvan opsega tih odgovora, datih prilikom direktnog ispitivanja, pobrojanim svjedocima postavljaju pitanja izvan toga u prilog vlastitih tvrdjenja, dajući im upute da te svjedoke mogu predložiti kao svoje i tada ih direktno ispitati. Da je to tako, proizlazi iz zapisnika sa održanih ročišta, konkretno ročišta održanog dana 26.10.2011. godine na kojemu je od strane odbrana optuženih unakrsno ispitan svjedok optužbe Isljam Kalender i kojom prilikom je branilac optuženog Aljovića, a nakon što je pokušao postaviti pitanje u korist vlastitog tvrdjenja, upozoren od strane predsjednika vijeća da izlazi izvan direktnog ispitivanja, upoznavajući ga da ima pravo ovoga svjedoka pozvati kao svog i direktno ispitati, nakon čega je branilac evidentno računajući na tu mogućnost odustao od daljnjeg ispitivanja ovog svjedoka. Istovjetna situacija se ponovila i na ročištu održanom 19.10.2011. godine na kojem je

predsjednik vijeća limitirajući unakrsno ispitivanja svjedoka Dumanjić Seada od strane branioca optuženog Milenka Lakića, rečenicom „*Baš zato Vi tražite nešto da, direktno ispitivanje svjedoka. Niste u toj fazi.*“, uputio branioca da ovog svjedoka pozove i direktno ga ispita, čime je branilac bio prinuđen odustati od određenog broja pitanja koja su bila od odlučujućeg značaja za njegovog branjenika.

99. Prema navedenom, potpuno je jasno, da u slučajevima ispitivanja svjedoka, na koje ukazuju branioci, nakon što je predsjednik vijeća uskratio postavljanje pitanja izvan opsega odgovora koje su dali prilikom direktnog ispitivanja, predložio odbranama da isti budu ispitani kao njihovi svjedoci, što je evidentno imalo za rezultat da branioci tako i postupe, te stave prijedloge za njihovo saslušanje u svojstvu svjedoka odbrane.

100. U tom smislu ovo vijeće je uzelo u obzir da član 6. stav 3. tačka d) EKLJP sadrži dva prava: 1) pravo optuženog da mu se omogući da ispituje svjedoka optužbe i 2) pravo na saslušanje svjedoka odbrane pod istim uslovima koji važe i za svjedoke optužbe, a koja odredba zahtijeva da se optuženi stavi u položaj potpune jednakosti sa tužiocem.

101. Za davanje konačnog odgovora na žalbene prigovore optuženih, jasno je da je predsjednik prvostepenog vijeća pravilno postupio u dijelu koji se odnosi na ograničavanje opsega unakrsnog ispitivanja. Međutim, ovo vijeće, i pored činjenice da sud u toku postupka i ne mora prihvatiti izvođenje svih predloženih dokaza, kako optužbe tako i odbrane, ipak nalazi da je odlukom predsjednika vijeća da odbije prijedlog za saslušanje ključnih svjedoka kao svjedoka odbrane, narušen princip jednakosti stranaka, pogotovo iz razloga što su pojedini branioci odustali od daljnjeg unakrsnog ispitivanja svjedoka, pouzdavajući se na konzumiranje prava pozivanja istih svjedoka, ali sada u svojstvu svjedoka odbrane, a što im je u konkretnom slučaju uskraćeno i pored ranije jasno date pouke predsjednika vijeća.

102. Uskraćivanjem odbrani prava na direktno ispitivanje svjedoka koji su od strane Tužilaštva, na taj način, već ispitani, i to pri okolnostima koje su kod odbrane stvorile realnu prepostavku i opravdano očekivanje da će sud udovoljiti takvom prijedlogu (ta okolnost je izričita izjava predsjednika vijeća da će odbrana biti u mogućnosti da svjedoke direktno ispita i da joj stoga nije dozvoljeno prilikom unakrsnog ispitivanja postavljanje pitanja koja prevazilaze okvir direktnog ispitivanja), povrijeđeno je temeljno pravo optuženih da u postupku osim dovoljno vremena imaju i dovoljno mogućnosti da se pripreme i ostvare kvalitetnu odbranu, tj. da imaju jednaka sredstva (kao i protivna strana) i razumnu mogućnost da brane svoje interese pod uslovima koji ih ne stavljaju u znatno nepovoljniji položaj u odnosu na tužilaštvo.

103. Ne treba ispustiti iz vida da je jedno od osnovnih ovlaštenja optuženog, odnosno branioca (sadržano u njihovom pravu na odbranu)- ovlašćenje da pozivaju i ispituju svjedoke, čija svjedočenja smatraju relevantnim za svoj predmet, a na okolnosti

koje su bitne za utvrđivanje teza odbrane. Stoga se odbrani mora pružiti mogućnost da, kao što je to omogućeno i optužbi izvodi te dokaze. Takav postupak podrazumjeva poštivanje prava na odbranu i načela jednakosti pravnog oružja. Postupak pozivanja i saslušanja svjedoka mora biti isti za obje strane i zahtijeva jednakost sredstava. Takvo pravno stajalište sadržano je i u presudi ESLJP od 06.12.1988. godine, Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije, paragraf 78, te u odluci Ustavnog suda BiH, broj: U 6/02 od 05.04.2002. godine

104. Stoga ovo Vijeće nalazi da je takvim svojim postupanjem prvostepeno vijeće povrijedilo pravo na odbranu optuženih, čime je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP-a BiH, na koju osnovano ukazuju žalbe optuženih, što za posljedicu ima ukidanje takve presude.

105. U odnosu na optuženog Muamera Zahitovića sud je primijenio princip „beneficium cohaesionis“, u skladu sa članom 309. ZKP-a BiH, a s obzirom na činjenicu da branilac optuženog nije konkretno naveo da žalbu ulaže i zbog povrede prava na odbranu, kako su to učinili drugi branioci, i zbog kojih razloga je prvostepena presuda i ukinuta

106. Naime u odredbi člana 309. ZKP-a BiH, sadržan je procesni institut „beneficium cohaesionis“, (pogodnost pridruživanja), koji po svojim pravnim posljedicama spada među pogodnosti odbrane. Postojanje ovog instituta se opravdava nastojanjem da se u žalbenom postupku pred sudom spriječi nejednako postupanje prema saoptuženim koji su u nekom krivičnom postupku bili obuhvaćeni istom presudom i nalaze se u istoj pravnoj situaciji. Dakle, pogodnost pridruživanja zasnovana je na načelu pravičnog postupka čime se nastoji izbjeći mogućnost da iz formalnih razloga saoptuženi u žalbenom postupku budu različito tretirani, i to samo zbog toga što je u korist jednog optuženog izjavljena uspješna žalba, a u korist saoptuženog nije nikako izjavljena žalba, odnosno izjavljena je žalba, ali u njoj nisu navedeni isti prigovori kao u uspješnoj žalbi. Pogodnost pridruživanja koju predviđa ova zakonska odredba, obavezuje vijeće Apelacionog odjeljenja da ako povodom ma čije žalbe utvrdi da su razlozi zbog kojih je donijelo odluku u korist optuženog od koristi i za saoptuženog koji nije podnio žalbu ili je nije podnio u tom pravcu, da onda postupi po službenoj dužnosti kao da takva žalba postoji. Vodeći se upravo ovim principom, iz razloga koji su naprijed navedeni, ovo Vijeće je donijelo odluku da se i u odnosu na optuženog Muamera Zahitovića prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukine i odredi održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja.

b) Izreka presude nerazumnjiva i protivriječna sama sebi: član 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH.

107. Apelaciono vijeće nalazi da su i žalbeni prigovori branioca optuženog Milenka Lakića u pogledu postojanja bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav

1. tačka k) ZKP-a BiH, osnovani, pa se prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukida i iz tog zakonskog razloga.

108. Naime, navodom u žalbi odbrane optuženog Milenka Lakića, koji je preciziran na javnoj sjednici apelacionog vijeća, ukazuje se na bitne činjenice i okolnosti u odnosu na koje smatra da je izreka prvostepene presuda nerazumljiva i protivrječna sama sebi. Tako branilac, pozivajući se na izreku pobijane presude, navodi da je, zbog evidentnih propusta prvostepenog vijeća u pogledu kvalifikovanja djela, a potom i izricanja kazni za utvrđena djela, nakon izrečene presude ostalo potpuno nejasno na temelju kojeg materijalnog zakona i za koje krivično djelo je njegov branjenik oglašen krivim. Argumentirajući svoje prigovore branilac je ukazao na činjenicu da je njegovom branjeniku krivično djelo opisano u tački 5 izreke osuđujućeg dijela kvalifikovano prema odredbi koja uopšte ne postoji u Krivičnom zakonu BiH, a koji propust je još dalje radikaliziran činjenicom da u dijelu izreke gdje je izrečena kazna za predmetno djelo, uopšte nije navedeno koji je materijalni zakon primjenjen, što prema braniocu predstavlja nedostatke u njenoj izreci, koji su po svojoj prirodi takvi, da onemogućavaju ispitivanje njene zakonitosti i pravilnosti.

109. Navedene žalbene prigovore ovo Vijeće nalazi osnovanim.

110. Da je izreka presude nerazumljiva i protivrječna sama sebi, vidi se iz njenih zaključaka sadržanih na stranici 38 odnosno 40 pobijane presude. Naime, optuženom Milenku Lakiću je pobijanom presudom utvrđeno da je, svojim radnjama opisanim kroz tačku 5 izreke osuđujućeg dijela presude, počinio krivično djelo pripremanje krivičnog djela iz člana 339. Krivičnog zakona BiH, mada Zakon na koji se poziva pobijana presuda uopšte ne sadrži pomenutu odredbu. Pored navedenog, vijeće primjećuje kako se pomenuti propust ponavlja i u nastavku izreke pobijane presude, pa se u dijelu izreke koji se odnosi na izrečenu kaznu konstatuje da mu se za krivično djelo pripremanje krivičnog djela iz člana 339. Krivičnog zakona, pored ostalih krivičnih djela, izriče kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 godina, s tim da pobijana presuda sada propušta navesti koji materijalni zakon je u toj situaciji primijenjen. Konačno ako se uporedi izreka presude u dijelu koji se odnosi na zakonski naziv krivičnih djela za koja je utvrđeno da ih je počinio optuženi Lakić s dijelom izreke koji se odnosi na dio u kojem se izriče kazna, da se zaključiti kako je ista očigledno kontradiktorna. Naime, u dijelu izreke koji se odnosi na zaključak za koja krivična djela je optuženi oglašen krivim, se navodi, da je optuženi svojim radnjama opisanim u tačkama 5. i 6. počinio krivična djela iz člana 166. stav 2. tačka a) KZ Federacije BiH (stranica 38), dok se u dijelu izreke koji se vezuje za osudu kvalifikuje samo jedno predmetno djelo.

111. Dakle, po ocjeni ovoga vijeća pobijana presuda ne sadrži sve elemente kako se to jasno zahtijeva odredbom člana 285. Zakona o krivičnom postupku BiH. Naime, odredbom člana 285. stav 1. tačka c) ZKP BiH decidno je propisano da će sud, u izreci presude

kojom se optuženi oglašava krivim, navesti zakonski naziv krivičnog djela i koje su odredbe Krivičnog zakona primijenjene. U suprotnom, izreka presude je nerazumljiva, što predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, a što je u konkretnoj situaciji i bio slučaj.

112. Iako u ovom pravcu branilac optuženog Zijada Turkovića nije ukazao svojom žalbom, sud zapaža da se istovjetan propust prvostepenog suda ponavlja i u odnosu na optuženog Turkovića, što sve opravdava zaključak da je izreka pobijane presude nerazumljiva, odnosno da sadrži nedostatke koji su po svojoj prirodi takvi, da onemogućavaju ispitivanje njene zakonitosti i pravilnosti.

113. Iz navedenog slijedi da je prvostepeni sud načinio apsolutno bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kršenjem prava na odbranu i prava na pravično suđenje garantirano odredbom člana 6. EKLJP, kao i povredu postupka propisanu odredbom člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, na šta se žalbom odbrana optuženih Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića osnovano i ukazuje, zbog čega se prvostepena presuda, iz razloga što se ovaj dio presude može izdvojiti iz ostatka bez štete za pravilno presuđenje, u odnosu na optužene Zijada Turkovića, Saše Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića ukida, te se u tom dijelu određuje održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja.

114. U ponovnom postupku otklonit će se navedeni propusti, po potrebi izvesti već izvedeni dokazi u smislu člana 317. ZKP BiH, te uz ocjenu i ostalih žalbenih navoda, eventualno izvesti i novi dokazi.

115. Imajući u vidu da je prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukinuta u odnosu na optužene Zijada Turkovića, Sašu Stjepanovića, Muamera Zahitovića, Milenka Lakića i Fadila Aljovića, apelaciono vijeće se nije upuštalo u detaljniju analizu žalbenih prigovora odbrana optuženih, kao ni žalbe oštećenog Fehima Seleka nego se u smislu člana 316. ZKP BiH, ograničilo na davanje kratkih razloga za njeno ukidanje.

116. Slijedom iznesenog, temeljem člana 310. stav 1., u vezi sa članom 313. kao i članom 315. stav 1. i 2. ZKP BiH, valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Zapisničar:
Pravni savjetnik
Bojan Avramović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Mirko Božović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.

